

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ткачової Ірини Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпункту 2 пункту 1, абзацу десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I, пункту 6, абзацу першого пункту 7, підпункту 1 пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“

м. К и ї в
16 лютого 2022 року
№ 20-1(І)/2022

Справа № 3-223/2021(462/21)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Колісник Віктор Павлович (голова засідання),
Кичун Віктор Іванович (доповідач),
Філюк Петро Тодосьович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ткачової Ірини Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпункту 2 пункту 1, абзацу десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I, пункту 6, абзацу першого пункту 7, підпункту 1 пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 42, ст. 238).

Заслухавши суддю-доповідача Кичуна В.І. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Ткачова І.М. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки положень пункту 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ (далі – Закон) на відповідність частині другій статті 3, частині другій статті 6, частині першій статті 8, частині другій статті 19, частинам першій, другій, шостій статті 43, частині другій статті 85 Конституції України; підпункту 2 пункту 1, абзацу десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I Закону на відповідність частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій, шостій статті 43 Конституції України; абзацу першого пункту 7, підпункту 1 пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону на відповідність частині першій статті 8, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій, шостій статті 43, частині другій статті 131¹ Конституції України.

Відповідно до положень підпункту 2 пункту 1 розділу I Закону статтю 40 Кодексу законів про працю України доповнено частиною п'ятою такого змісту: „Особливості звільнення окремих категорій працівників з підстав, передбачених пунктом 1 частини першої цієї статті, а також особливості застосування до них положень частини другої цієї статті, статей 42, 42¹, частин першої, другої і третьої статті 49², статті 74, частини третьої статті 121 цього Кодексу, встановлюються законом, що регулює їхній статус“. Згідно з абзацом десятим підпункту 41 пункту 21 розділу I Закону статтю 51 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII доповнено частиною п'ятою такого змісту: „5. На звільнення прокурорів з посади з підстави, передбаченої

пунктом 9 частини першої цієї статті, не поширюються положення законодавства щодо пропозиції іншої роботи та переведення на іншу роботу при звільненні у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці, щодо строків попередження про звільнення, щодо переважного права на залишення на роботі, щодо переважного права на укладення трудового договору у разі повторного прийняття на роботу, щодо збереження місця роботи на період щорічної відпустки та на період відрядження“.

За положеннями пункту 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону «З дня набрання чинності цим Законом усі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур, військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені у належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України „Про прокуратуру“».

Відповідно до положень розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону в первинній редакції „Прокурори, які на день набрання чинності цим Законом займають посади прокурорів у Генеральній прокуратурі України, регіональних прокуратурах, місцевих прокуратурах, військових прокуратурах, можуть бути переведені на посаду прокурора в Офісі Генерального прокурора, обласних прокуратурах, окружних прокуратурах лише у разі успішного проходження ними атестації, яка проводиться у порядку, передбаченому цим розділом“ (абзац перший пункту 7); прокурори, які на день набрання чинності Законом займають посади у Генеральній прокуратурі України, регіональних прокуратурах, місцевих прокуратурах, військових прокуратурах, звільняються Генеральним прокурором, керівником регіональної (обласної) прокуратури з посади прокурора на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України „Про прокуратуру“ за умови настання однієї із наступних підстав: „1) неподання прокурором Генеральної прокуратури України, регіональної прокуратури, місцевої прокуратури, військової прокуратури у встановлений строк заяви до Генерального прокурора про переведення до Офісу Генерального прокурора,

обласної прокуратури, окружної прокуратури та про намір у зв'язку із цим пройти атестацію“ (підпункт 1 пункту 19).

Обґрунтовуючи неконституційність оспорюваних положень Закону, Ткачова І.М. посилається на окремі положення Конституції України, Закону, Кодексу законів про працю України, Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII, рішення Конституційного Суду України, рішення Європейського суду з прав людини, Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року та інші міжнародні акти, а також на судові рішення у її справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги та доданих до неї матеріалів вбачається, що Ткачова І.М., стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Закону, фактично висловила незгоду із судовими рішеннями у своїй справі, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону.

Таким чином, Ткачова І.М. не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ткачової Ірини Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпункту 2 пункту 1, абзацу десятого підпункту 41 пункту 21 розділу I, пункту 6, абзацу першого пункту 7, підпункту 1 пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**